

J. Š. a jeho obhájca podali proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté. Toto usnesenie krajského súdu stalo sa pravoplatným.

Usnesením tým bol porušený zákon v ustanovení §§ 494, odst. 2 a 446, odst. 1 tr. p., lebo v tomto prípade rozsudok nadobudol už moci práva. Podľa prv cit. paragrafu rozsudok, proti ktorému vôbec neľze použiť opravného prostriedku, alebo len v záujme právnej jednotnosti (§ 441 tr. p.), stane sa pravoplatným jeho vynesení. Proti rozsudku najvyššieho súdu neľze vôbec použiť opravného prostriedku a stal sa tedy odsudzujúci rozsudok vrchného súdu zo dňa 18. marca 1935 pravoplatným dňom 22. mája 1935, totiž dňom rozhodnutia najvyššieho súdu. Týmto rozsudkom bola trestná vec vo všetkých otázkach okrem podmieneného odkladu výkonu trestu skončená a nebolo s tohoto hľadiska prekážky jednať o obnove trestného pokračovania v smysle § 446, odst. 1 tr. por. Na tom nemení nič tá okolnosť, že dodatočne mala byť podľa § 7, odst. 2 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. riešená otázka, či sa obžalovanému povoľuje podmienený odklad výkonu trestu; čo do výroku o vine, kvalifikácii, výši trestu, povinnosti hradiť náklady trestného pokračovania bol odsudzujúci rozsudok pravoplatný. Žiadosť o obnovu trestného pokračovania nesmerovala proti výroku o podmienenom pokračovaní, ale proti onej pravoplatnej časti odsudzujúceho výroku o vine obžalovaného, namietajúc dôvod vylučujúci jeho pričítanosť. Stanovisko uvedené rozhodnutia prvostupňového súdu, ako by rozsudok vo výroku o vine nebol pravoplatný, je tedy mylné a porušuje cit. ustanovenia zákona. Bolo preto treba vyhovieť opravnému prostriedku, podanému generálnou prokuratúrou pre zachovanie právnej jednotnosti podľa § 441 tr. p., a vysloviť vytýkané porušenie zákona.

Ponevác krajský súd uvedeným usnesením nesprávne odoprel jednať a merite žiadosti o obnovu trestného pokračovania, ktorá by mohla prípadne mať za následok sprostene obžalovaného od obžaloby, je tu daná obdoba odsúdenia porušením zákona a bolo preto treba podľa obdoby ustanovenia ostatného odstavca § 442 tr. p. usnesenie, ktorým bol zákon porušený, zrušiť a krajský súd poukázať, aby o žiadosti M. Š-ovej o obnovu trestného pokračovania znovu po zákone jednal, a to bez vyčkávania pravoplatnosti usnesenia vydaného v otázke podmieneného odsúdenia, lebo v prípade povolenia obnovy trestného pokračovania a sprostene obžalovaného v obnovenom pokračovaní stala by sa otázka podmieneného odsúdenia bezpredmetnou.

Čís. 5425.

Dopustil-li se pachatel zločinu dokonané vraždy prosté na jedné osobě a zločinu nedokonané vraždy prosté na druhé osobě, jde o dva sbíhající se zločiny, trestné podle modifikované absorpční zásady trestem stanoveným na zločin těžší.

Zákon čís. 91/1934 Sb. z. a n. nemluví sice vůbec o okolnostech přítěžujících, avšak slovy: »jsou-li polehčující okolnosti tak závažné«, naznačuje, že nutno vinu obžalovaného posouditi v celku, že nerozhoduje

početnost, nýbrž význam a závažnost polehčujících okolností, a to se zřetelem k celkové povaze trestného činu a tudíž i se zřetelem k okolnostem přitěžujícím.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1935, Zm I 1177/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu uloženém obžalovanému pro zločin vraždy prosté dílem dokonané, dílem nedokonané ve smyslu §§ 8, 134, 135, č. 4 tr. z. podle § 136 tr. z. a § 1 zákona č. 91/1934 Sb. z. a n. patnácti lety těžkého žaláře, zostřeného čtvrtletně postem, a zvýšil trest na dvacet let těžkého žaláře, zostřeného postem čtvrtletně.

D ů v o d y:

Nelze upříti oprávněnosti odvolání státního zastupitelství, pokud vytýká, že porotní soud, vyměřuje trest podle § 1 zák. č. 91/1934 Sb. z. a n. a máje při tom za to, že obžalovanému nic nepřitěžuje, nepřihlédl k přitěžující okolnosti, že se obžalovaný dopustil nejen dokonané prosté vraždy na svém vlastním dítěti, nýbrž i nedokonané vraždy na své manželce. Jde tu vpravdě o souběh dvou trestných činů, dvou samostatných útoků na život dvou různých osob, a nikoli, jak rozsudek praví, »o jediný zločin, spáchaný z téhož zločinného rozhodnutí«; jsou tu dva samostatné trestné činy, totiž dokonaná vražda prostá a nedokonaná vražda prostá, tedy dva činy si konkurující, trestné podle modifikované absorpční zásady, přijaté trestním zákonem, trestem stanoveným na zločin nejtěžší. Měl tudíž porotní soud, zvláště když sám, a to správně, přihlédl k § 34 tr. z., dbáti též této skutečnosti, obzvláště když přihlédl jako k polehčující okolnosti k tomu, že v případě manželky obžalovaného zůstalo při pokusu.

Zákon č. 91/1934 Sb. z. a n. nemluví sice vůbec o okolnostech přitěžujících, než slovy: »jsou-li polehčující okolnosti tak závažné«, naznačuje, že nutno posouditi vinu obžalovaného v celku, že nerozhoduje početnost, nýbrž význam a závažnost polehčujících okolností, a to se zřetelem k celkové povaze trestného činu neb činů, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, a tudíž i se zřetelem k okolnostem mu přitěžujících.

Poněvadž se tedy obžalovaný dopustil zločinu dokonané vraždy prosté na svém vlastním dítěti, ohroženého trestem smrti (§ 136 tr. z.), a zločinu nedokonané vraždy prosté na své manželce, ohroženého trestem těžkého žaláře mezi deseti až dvaceti lety, a jsou-li tu okolnosti zvláště přitěžující, doživotního (§ 138 tr. z.), nelze vzhledem k polehčujícím okolnostem, které věcně správně rozsudek pro výměru trestu podle § 1 zák. č. 91/1934 Sb. z. a n. uvádí, proti nimž však stojí výše vytčená důležitá okolnost přitěžující, považovati nejnížší mez trestu dočasného podle § 1 zák. č. 91/1934 Sb. z. a n. za odpovídající vině obžalovaného. Bylo proto odvolání vyhověno.